

Клайв Стейплз Льюїс

ХРОНІКИ НАРНІЇ

«Хроніки Нарнії» — легендарний твір англійського класика Клайва Стейплза Льюїса, кращого група та гідного суперника Джона Толкіна, — підкорив серця 100 мільйонів юних і дорослих читачів з усього світу. Сьогодні цикл «Хроніки Нарнії» перекладено понад 40 мовами й екранізовано. «Принц Каспіан» — це надзвичайна історія, у якій доля Нарнії знову залежить від четвірки звичайних гітлахів!

В Англії минув рік від подій першої частини чарівної саги «Хроніки Нарнії», але в чарівних світах час спливає швидше, ніж у реальності... Повернувшись до Нарнії, Пітер, Сьюзан, Едмунд і Люсі усвідомлюють, що вони перемогли Білу Чаклунку багато століть тому і в них з'явився новий ворог... Такого жорстокого правителя, як безжальний король Міраз, Нарнія ще не знала. Захопивши чарівну країну, він ураз поклав край її золотій добі. Але дуже скоро діти зустрінуть того, кому судилося повернути Нарнії її славу, — принца Каспіана.

А поки що майбутній володар Нарнії приречений ховатися, адже Міраз, рідний дядько, полює на нього. Підступний тиран волів би бачити на троні власного сина, а не законного спадкоємця. Щоб завадити Міразу, нарнійці з лицарями Пітером і Каспіаном на чолі вирушать на пошуки мудрого Лева Аслана...

www.narnia.com
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4729-4

9 789661 447294

ХРОНІКИ НАРНІЇ

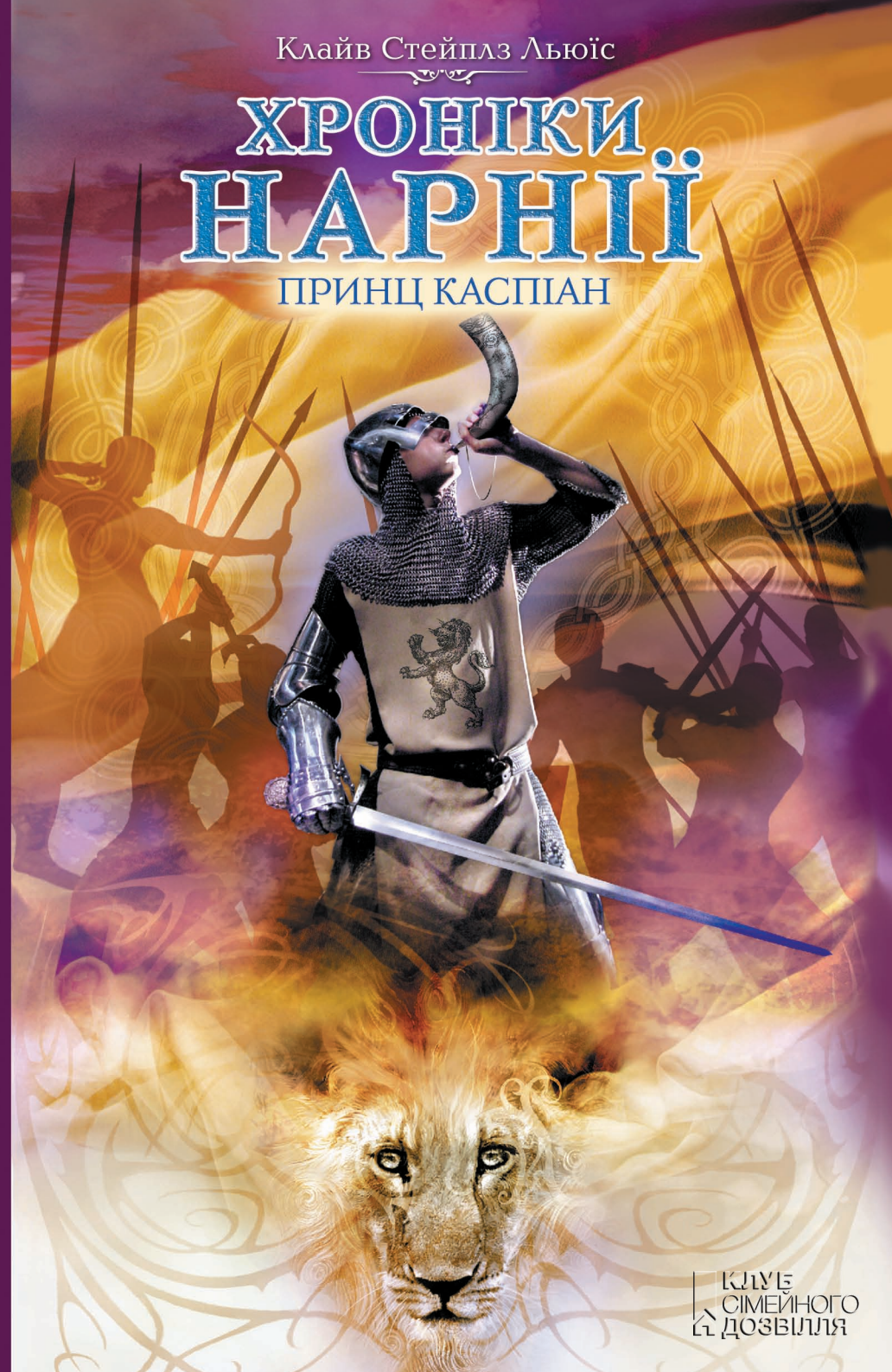
Клайв Стейплз Льюїс

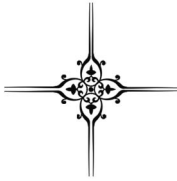
Клайв Стейплз Льюїс

ХРОНІКИ НАРНІЇ

ПРИНЦ КАСПІАН

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

The Chronicles
of
NARNIA

Prince Caspian

C. S. Lewis

Клайв Стейплз Льюїс

ХРОНІКИ НАРНІЇ

ПРИНЦ КАСПІАН

ХАРКІВ 2013 **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84.4ВЕЛ
Л91

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Published by Hemiro Ltd under license from the CS Lewis Company Ltd

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles,
characters and locales original to The Chronicles of Narnia,
are trademarks of CS Lewis Pte Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

The Narnia website: www.narnia.com shall

Перекладено за виданням:

Lewis C. S. The Chronicles of Narnia. Prince Caspian:

The Return to Narnia / Clive Staples Lewis. —

London : HarperCollins Publishers, 2008.

Переклад з англійської *Горя Ільїна* та *Олександра Кальниченка*
за участі *Катерини Воронкіної*

ISBN 978-966-14-4729-4 (укр.)

ISBN 978-0-00-726943-3 (англ.)

- © CS Lewis Pte Ltd, 1951
- © Pauline Baynes, illustrations, 1951
- © Cliff Nielsen, cover art, 2002
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2013

Мері Клер Гавард

Ліхтарна
пустка

Боброва гребелька

Велика ріка

Карта
НАРВІІІ
та прилеглих
країн

НАРВІІА

Асланів курган

Тануювальна
галявина

Печера Трюфеліно

Будинок
товстого ведмеда

КРАЇНА НАЇЗАКЛЯТИШИХ
ВОРОГІВ

ПІВНІЧНИЙ ПУСТІР

Розділ 1

Острів

Були собі якось четверо дітлахів на ім'я Пітер, Сьюзан, Едмунд та Люсі. Про їхні неймовірні пригоди вже розповідалося у книжечці під назвою «Лев, Біла Відьма та шафа». А сталося так, що, ні про що не здогадуючись, вони відчинили дверцята у шафу — не звичайну, а зачаровану, а відтак опинилися у дивовижних місцях у країні, що зветься Нарнією, де вони, тільки уявіть собі, стали королями та королевами. Поки вони перебували на троні Нарнії, здавалося, пройшли довгі роки, та коли вони повернулися додому до Англії через ті самі дверцята у шафі, здавалося, нібито пролетіло зовсім нічого — якась мить. Так чи інакше, ніхто їхньої відсутності не помітив, а самі діти нікому й нічого не розповідали, окрім хіба що одного-єдиного дорослого, що був не за віком тямущий та розумний.

Це трапилося рівно рік тому, а тепер усі четверо сидять собі рядком на лавочці на залізничній станції в оточенні валіз та коробів з іграшками. Незабаром їм знову до школи. До полустанку

вони приїхали разом, але далі їхні дороги розійдуться: вже за кілька хвилин прийде потяг, який забере дівчаток до однієї школи, а за півгодини підійде ще один і повезе хлопців до іншої. Той шлях до станції, що вони їхали разом, увижався їм ще на канікулах, але нині, коли наспів час прощатися, всі раптом збагнули, що канікули позаду, а попереду — школа; саме тому, правду кажучи, всіх охопив невимовний сум, тож і вимовити ніхто не міг ані слова, аби підбадьорити, наприклад, Люсі, якій випало їхати до школи-інтернату вперше в житті.

То був напівсонний полустанок у сільській глушині. На платформі нікого не було, окрім них самих. І в цій напівсонній тиші Люсі зненацька голосно зойкнула, як то буває, коли тебе вжальє оса.

— Що з тобою, Лу? — хотів був заспокоїти сестру Едмунд, коли осікся і сам вигукнув щось, наче зойкнув.

— Який гедзь... — почав був Пітер і так само раптом, ніби забувши, що він там збирався сказати, чомусь накинувся на Сьюзан: — Це куди ж ти мене тягнеш?! Ану, відпусти!

— Та я тебе і не чіпала! — обурилася Сьюзан. — Це мене щось тягне кудись, невідомо куди!

— Гей-гей-гей, годі!

Дітлахи презирнулися і помітили, як усі раптом попалотніли.

— Я теє... відчуваю те саме, — прошепотів Едмунд придушеним голосом. — Мене

теж... нібито щось тягне. Та ще й як тягне! — додав він трохи згодом. — Ось, знов починається!

— І мене! — вискнула Люсі. — Навіть моторошно стає!

— Дивіться пильніше, прислухайтеся уважніше! — вигукнув Едмунд. — Хапайтеся за руки! Тримайтеся одне одного! Це чаклунство, і до ворожки не ходи! Не баріться!

— Мерщій! — підхопила Сьюзан. — Ну-мо, взялися за руки! Та що ж це діється?!

Наступної миті і їхній багаж, і лава, і платформа, і навіть сама станція розчинилися у повітрі. А четверо дітлахів, як трималися за руки, так і опинилися в зовсім іншому місці, а саме у лісі, та ще й такому дрімучому і густому: тут і там стирчали гілки, і продертися було несила. Діти протерли очі й перевели дух.

— Ой, Пітере, — вихопилося у Люсі, — чи не може бути так, що ми знов повернулися до Нарнії?!

— Може бути все що завгодно, — насупив брови Пітер, — бо попереду нічого не видно і на крок. Треба вийти на відкритий простір, якщо взагалі тут такий є.

Та після декількох кропив'яних опіків та уколів колючок у кущах діти на диво швидко видерлися з хащів. Аж тут на них чекала інша несподіванка: на очах усе навкруги посвітлішало, ліс розступився, і діти опинилися на довгому піщаному узбережжі: перед ними плескотало ласкаве лазурове море з легкими брижами,

накочуючись на берег із ледве чутним шурхотом. У небі ані хмаринки, на небокраї жодної ознаки суходолу. Сонце перебувало там, де воно і повинно бути о десятій годині ранку, а море сліпило блакиттю. Усі разом вдихнули запахи моря.

— Яка краса... що тут казати! — тільки й видихнув Пітер.

За п'ять хвилин усі гасали босоніж прохолодною смугою прибою.

— Звісна річ, це краще, ніж сидіти у задусі в потязі, що тягне тебе до латини, французької й алгебри, — підсумував Едмунд, і на тому всі балачки припинилися, бо тільки заважали шукати на прибережній міліні креветок та крабів.

— Так чи інакше, — врешті-решт нагадала усім Сьюзан, — але доведеться вирішувати, як нам чинити далі. Ще трохи — і треба буде думати, чим утамувати голод.

— Та є ще бутерброди, що їх матуся дала на дорогу, — відмахнувся Едмунд. — Принаймні мої ще зі мною.

— А от мої залишилися у маленькій сумочці на пероні, — побідкалася Люсі.

— Так само, як і мої, — додала Сьюзан.

— А мої в кишені пальта, а пальто — десь тут, на березі. Виходить, маємо два сніданки на чотирьох. Не здобіль...

— Хай так, але мене турбує не стільки питання, щоб такого попоїсти, скільки — де б роздобути питної води, — промовила Сьюзан.

Щойно вона згадала про воду, усі одразу ж відчули, що їх мучить спрага, як завжди й буває, якщо брѣохати у солоній воді під палючим сонцем.

— Щось усе це мені нагадує, — у голос розмірковував Едмунд. — А нагадує воно мені от що: у книжках потерпілих у кораблетроці завжди виносило на якийсь безлюдний острів, де вони неодмінно знаходили джерело солодкої питної води — інакше б і в книжках розповідати було б нічого.

— Невже доведеться знову пірнати у ті хащі? — здригнулася Сьюзан.

— А от і ні, — зауважив Пітер. — Якщо тут є джерела — а оскільки ліс густий, так і є, — вони мають бігти до моря, тож, ідучи вздовж берега, ми неодмінно натрапимо на одне з них.

На тому всі потьопали назад, туди, де залишили свої речі та взуття: спершу водою, потім піском — прибережним вогким, а далі скрипучим сухим; він забивався поміж пальці та прилипав до мокрих ніг. Нарешті діти повзувалися.

Едмунд і Люсі ладні були залишити речі на місці та брести пляжем босоніж, бо так їм видавалося зручніше, та Сьюзан розвіяла їхній волелюбний настрій, обізвавши його не інакше, як шаленством.

— Коли залишити тут речі, — пояснила вона, — по-перше, їх можна потім і не знайти, а по-друге, якщо вони раптом знадобляться, — скажімо, ніч впаде, а з нею і холод прийде, —

той, кому випаде бiгти по речi бозна-куди, дуже пошкодує за свою недбалiсть.

Тож за наполяганням Сьюзан усi вирушили в дорогу вздовж берега моря, як то кажуть, у всьому убраннi. Море було по лiву руку, а лiс залишався праворуч. Навкруги панувала тиша, яку деінде порушував жалiбний скрик чайки над водою. А от лiс праворуч поставав суцiльним муром, з-поза якого не долинали жодного звуку: ани пташка не цвiринькне, ани жук не прогуде. Дорогою вони натрапляли на равликiв, водоростi й морськi анемони, а ще на спритних маленьких крабiв у калюжах серед камiнцiв та усiякi інші цiкавинки, та коли людину мучить спрага, цiкавiсть до решти втрачається дуже швидко. Та й ноги, якi щойно бiгали по прохолоднiй водi, у гарячому пiску тепер насилу тяглися. До того ж Сьюзан i Люсi були змушенi нести у руках свої плащi. Едмунд кинув свiй на станцiйнiй лавочцi за хвилину до того, як якась чаклунська сила пiдхопила й перенесла всiх сюди. Тож тепер вiн iз Пiтером по черзi нiс важке братове демiсезонне пальто. Тим часом берег усе помiтнiше загинався праворуч. За чверть години по тому, як вони минули кам'янисте пасмо, що далеко заходило в море, берегова лiнiя зробила аж занадто крутий поворот. Вiдтепер вони опинилися спиною до того мiсця, де вперше вийшли на берег. Звiдси, якщо придивитися, попереду можна було бачити не тiльки водний простiр, а й якусь землю, так само вкриту буйною рослиннiстю, як i той лiс, що залишився позаду.

— Цікаво, чи ми й справді на безлюдному острові, чи ці землі десь попереду зникають-ся? — слушно запитала Люсі.

— Чого не знаю — того не знаю, — чесно відповів Пітер, і всі знову мовчки продовжили путь.

Здавалося б, відповідь прийде сама собою, бо діти просувалися вперед, береги помалу сходилися, і, оминаючи наступну піщану косу, вони сподівалися, що от тепер береги зустрінуться. Та щоразу їхні сподівання не справджувалися. Нарешті шлях їм заступив великий кам'яний кряж. Дітлахи насилу видерлися на нього. Згори було видко далеко... і...

— Отакої... — вихопилося в Едмунда. — Йшли-йшли, а виходить, кружляли по колу! Нам нізащо не дістатися отих лісів, що на тому березі! Ми на острові!

То була правда. Із найвищої брили, де вони стояли, до іншого берега, здавалося, рукою

дістати: якихось тридцять-сорок кроків. Та це було найвужче місце між берегами. А далі — як вони могли побачити згори — їхній берег ще крутіше забирав праворуч, а між двома ділянками суходолу знову виднілося відкрите море. Стало зрозуміло, що діти обійшли щонайменше півострова.

— Ой, дивіться! Що це? — зненацька вигукнула Люсі. Вона махнула рукою у бік сріблястої змійки, що перетинала пляж від лісу аж до самого моря.

— Струмок! Струмок! — підхопили усі в один голос і, хоч як не втомлені були після денного переходу, не гаючи ані хвилинки, гуртом хутко збігли по камінцях та кинулися до нього.

Усі одразу згадали, що біля берега вода каламутна, та ще й з піском, тому, не змовляючись, побігли туди, де струмок витікав із лісу, — там чистіша питна вода. Дереву тулилися тут так само щільно, як і навкруги, та з часом ручай пробив собі глибоке русло поміж оксамитових замшлених берегів, тож у глиб лісу можна було зазирнути, наче у малахітовий тунель, з усіх боків вистелений мохом та листям. Утім, довго не роздивляючись, діти впали на коліна біля першої ж жовто-брунатної, вкритої брижами вимоїни та припали до води. Обличчям занурившись у струмок і навіть зануривши руки по лікоть, усі тільки пили й пили. Здавалося, що ніякою силою від джерела їх не відірвати.

— А як там щодо бутербродів? — важко відсапуючись, нарешті спитав Едмунд.

ЗМІСТ

<i>Розділ 1</i>	
Острів	9
<i>Розділ 2</i>	
Підземелля старого замку	21
<i>Розділ 3</i>	
Гном	37
<i>Розділ 4</i>	
Гномова розповідь	48
<i>Розділ 5</i>	
Пригоди принца в горах	64
<i>Розділ 6</i>	
Вигнанці	85
<i>Розділ 7</i>	
Гроза над Нарнією	99
<i>Розділ 8</i>	
Як покинули острів	115
<i>Розділ 9</i>	
Що побачила Люсі в лісі	132

<i>Розділ 10</i>	
Повернення Лева	148
<i>Розділ 11</i>	
Рик Лева	166
<i>Розділ 12</i>	
Мара і кара	180
<i>Розділ 13</i>	
Великий король кидає виклик	196
<i>Розділ 14</i>	
Гарячий день	210
<i>Розділ 15</i>	
Аслан створює двері	231

Літературно-художнє видання

ЛБЮІС Клайв Стейплз
**Хроніки Нарнії.
Принц Каспіан**

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *Г. В. Сологуб*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Чемерис*

Підписано до друку 13.02.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Academy». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ІОНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Армієвська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ «Кредо»»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбішева, 131-Г
тел. +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Льюїс К. С.

Л91 Хроніки Нарнії. Принц Каспіан / Клайв Стейплз
Льюїс ; пер. з англ. І. Ільїна, О. Кальніченка, К. Во-
ронкіної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», 2013. — 256 с. : іл.

ISBN 978-966-14-4729-4 (укр.)

ISBN 978-0-00-726943-3 (англ.)

Не встигли Пітер, Сьюзан, Едмунд і Люсі опинитися вдома, як уже скучили за Нарнією... Минув рік, і їхня одна на чотирьох мрія здійснилася! Сурмить чарівний ріг: вони повертаються! Але що побачать там діти? Нарнію захопив жорстокий король Міраз, а її дивовижні мешканці втратили здатність розмовляти й ховаються по лісах та в горах. Щоб повернути для чарівної країни золоту добу, діти, звірі, гноми й велетні мусять об'єднатися та допомогти зійти на трон принцові Каспіану!

УДК 821.111
ББК 84.4ВЕЛ

ХРОНІКИ НАРНІЇ

ЛЕВ, БІЛА ВІДЬМА ТА ШАФА

ПРИНЦ КАСПІАН

МОРСЬКІ ПРИГОДИ
«ЗОРЯНОГО МАНДРІВНИКА»

СРІБНИЙ ТРОН

КІНЬ І ЙОГО ХЛОПЧИК

НЕБІЖ ЧАКЛУНА

ОСТАННЯ БИТВА

